

Изъ живота на турския остроумникъ Насър-ед-динъ.

1.

Еднажъ, когато билъ още малко момче, Насър-ед-динъ отивалъ на училище.

Изъ улицитѣ се разхождалъ незабелязано султанътъ. Той срещналъ Насър-ед-дина и по погледа му позналъ, че е умно момче. Той му заговорилъ:

„Синко мой, кжде отивашъ?“

„На училище“.

„Вземи тази златна монета и си купи сладки!“

„Баща ми ще узнае, ще пита, откжде съмъ взелъ монетата и ще ме бие“.

„Вземи я! Ако баща ти те попита, кажи му: Султанътъ ми я даде. Той нѣма да ти направи нищо“.

„Той нѣма да повѣрва“.

„Защо да не повѣрва?“

„Дава ли султанъ само една монета? Ако ми напълнишъ джеба съ златни монети, тогава ще повѣрва“.

Султанътъ похвалилъ умното момче и му напълнилъ джеба.

2.

Когато билъ вече възрастень, Насър-ед-динъ отишълъ на баня. Служащитѣ въ банята му дали една вехта хавлия и не се отнесли добре съ него.

Той не казалъ нито дума. На излизане той имъ далъ десетъ аспри, сума, каквато въ онова време само много богатитѣ плашали.

Служащитѣ се очудили.

Следъ една седмица Насър-ед-динъ пакъ дошълъ на баня. Този пътъ служащитѣ били необикновено много внимателни.